

Pataki István

andreának

furcsán keringnek
lüktetnek bennem
a nedvek
olyan magas és mély
az ANDREALin-szintem

az angyal érkezése

hálaadó ének

nem meddő álomban láttam
nem gyötrő virrasztásban
küldted uram az angyalt
mert vártam
talan anyám is közbenjárt nálad
hogy a tévelygőt méltónak találtad
küldted uram az angyalt
mindenem téged magasztalt
köszönöm uram akit küldtél
a hiánnyal születik minden érték
szeretem mint azt aki küldte
miként azt aki közbenjárt
elűztetek minden látomást
áldalak uram
és áldom az angyalt
színed előtt
színe előtt
vigyáz rám
és vigyázom őt
köszönöm uram hogy rám talált
köszönöm istenem
köszönöm anyám

dúdoló

hogya rám találnál
madarakkal szállnánk
selyemfüvön állnák
virág lenne párnánk
sohasem aludnánk
néznénk ég varázsát
felhőt simogatnánk
szelekkel játszanánk
hajunkba koszorút
napsugárból fonnánk
tüzünknek parazsát
egymásból táplálnánk
örökké lobognánk
hogya rám találnál

etűd

ahogy továtűnsz a busszal
ott vagyok veled
párás üvegen a lehetet

helyek

nézem az asztalt
a teraszon
ahol ültünk
üresek a székek
a te helyedre ülnék
hogy lássam magamat
ahogy néz téged

fénykép

nézd kislányom
ez a költő bácsi volt
őrülten szerelmes anyuciba

akkor miért nem ő lett az apukám

tudod kislányom
a költők általában
haláluk után
érnek valamit
akkor meg már
nem akartam hozzámenni

hajnali

dübörögnek a kamionok.
ó hová tűntek
a halk sejtelmes neszek

te alszol a városi csendben.
én a falusi zajban cigizek.

te egyedül.
én nélküled.
mint krisztus nélküli feszület.

és beszél
te az én helyemen ülnél
és nagyon szeretnél
de legközelebb is
csak veled szemben
ha ülök még

két rózsa

anyám sírján a két rózsa
januárban fokadt vissza
kapaszkodtak kopár fagyon
élni vágytak a holtakon

senyved szenved a két rózsa
mint kik alattuk nyugszanak
terméketlen zok agyagban
virág nélkül a tavaszban

nézik egymást az új hanton
tekintetük összehajol
mikor a két rózsa fokadt
bennem a tűz akkor lobbant

két rózsában magunk látom
egyik félénk másik bátor
megharcolna a világgal
csak rózsája legyen társa

hej úgy védné azt a rózsát
fáj hogy éppen tőle óvják
ó ha nyílna neki nyílna
övé lenne minden titka

forró naptól árnyékolná
harmatcseppel itatgatná
leveleit simogatná
tépő szelet megátkozna

egymást nézi a két rózsa
mintha örök idők óta
egyik remél másik csak vár
míg tombol a perzselő nyár

gyökerük ha mélyre hatol
érintkezve együtt harcol
ó ha egyszer egymást nyitná
a két rózsa anyám sírján

Nirvánás ének

mennyi virágot levágtam a fűvel
lekaszált illatok suhogva tűntek
mennyi kojtorgó szürke kis füsttel
fojtottam lobbanó nagy tüzeimet

ó hány szerelmet hagytam magára
s hány ölelésben maradtam árva
hűtlen tavaszban élve elvesztem
hervadt virágból raktam a tüzeim

nem kell már virág nem kell a fű sem
fátyolos füstben vágyam nem űzne
nem kell a tavasz rügyetlen álma
kopár az ég is csillaghullásban

te lobbanj lángra szabad virágom
fényednél mindig anyámat látom
nem akarok már túlélni semmit
ha felgyújtottál taníts meg égni

recidiva

mint madarak első röptük
tavaszainkat újraéljük
én a nagy pajkos kamasz
te a kis virgonc kölyök
játsszuk ami nincs de lehet
kérdést amire nincs felelet

hisz válasz lesz mindenünk
ami átsüt egymásra belőlünk
játsszanak velünk a vérkörök
s fogjuk egymást ha szédülünk
én a nagy pajkos kamasz
te a kis virgonc kölyök

valaki mindig

valaki mindig velem van
hordoz magával vagy viszem
valaki mindig velem van
emberül bennem az isten

valaki mindig velem van
örkődik vigyázva figyel
valaki mindig velem van
istenül bennem az ember

valaki mindig velem van
valaki bennem téged véd
valaki mindig velem van
valaki bennem érted ég

valaki mindig velem van
valaki mondja velem légy
valaki mindig velem van
valaki bennem érted él